

noget Menneske i Anledning af den omhandlede Sag, undtagen paa den tiltalte Person selv. — Jeg kan ikke Andet end tilføie, at det vilde være mig kjært, om den høitærede Minister dog maatte finde det af mig fremdragne Spørgsmaal saa vigtigt, at han vilde høre de stedlige Autoriteters Mening derom. Jeg er vis paa, at en Forandring i Retsvidneinstitutionen vilde føre til, det af mig tilsigtede Maal.

Justitsministeren: Den ærede Forespørgers Duffe indskrænker sig altsaa for Tiden til, at Justitsministeriet skal indhente Erklæringer fra de stedlige Autoriteter paa Færøerne om, hvorledes den af ham fremdragne Sag efter deres Opfattelse forholder sig. Dette er et Duffe, som jeg med den største Fornøielse skal erklære mig villig til at opfylde.

Müller: Jeg kan være enig med den ærede Forespørger i den største Deel af Motiveringen af hans Forespørgsel, medens der er visse Punkter i samme, som jeg ikke kan erklære mig enig i. Jeg kan saaledes navnlig ikke være enig med ham i, at en Færing ikke i Almindelighed kan tale det danske Sprog. Man maa huske paa, at Færingen lærer Dansk gjennem sin Børnelærdom; han hører Dansk i Kirken, og ved de mange Leiligheder, hvor de danske Præster — der er for Tiden kun een færøisk Præst deroppe — færdes omkring i Befolkningen, tales der ogsaa kun Dansk. Man er altsaa deroppe istand til haade at forstaae og tale det danske Sprog. Som et Beviis paa, at Dansk ogsaa bruges meget som Taleprog, vil jeg anføre, at nægtet Lagthingets Medlemmer have den fuldstændigste Frihed til at benytte sig enten af det danske eller af det færøiske Sprog, har jeg endnu ikke i Lagthinget hørt noget Medlem benytte sig af det færøiske Sprog. Dette maa dog være et Beviis for, at det danske Sprog er saa godt kjendt deroppe, at Færingerne kunne benytte sig deraf. Men ikke desto mindre maa jeg dog erkjende, at der kan være Tilfælde, og navnlig da, naar Færingen staaer i som

Bidne eller Inqvist for Retten, hvor der kan opstaae Misforstaaelser, især naar han staaer overfor en ny ankommen Embedsmand, som ikke er fuldstændig kjendt med de Bendinger i Sproget, som Færingen bruger. Jeg troer imidlertid, at der, naar det er en samvittighedsfuld og velstaffen Dommer, som beskæder Retten, ikke vil være nogen Fare paa særde; thi, naar han tvivler, om enten selv at være bleven forstaaet eller om at have forstaaet den Paagjældende, vil han gjøre sig Umage for at komme paa det Rens med, hvad der er det Rette. Jeg føler mig fuldkomment tilfredsstillet ved den høitærede Ministers Udtalelse om, hvad han agter at gjøre i den af den ærede Forespørger paapegede Retning.

Krog: Jeg troer, at jeg allerede selv tilstrækkelig har fremhævet Færingernes Vedhængen ved Danmark og deres Duffe om, at der ikke maa skee nogen Forandring i Sproget. I Lagthinget har jeg, saavidt jeg mindes, ligesaa lidt som den ærede Landskylingsmand for Færøerne nogenstunde hørt, at der er blevet talt færøisk. Men det ærede Medlem, der har været tilstede i Retterne meget oftere end jeg, vil vistnok have hørt, hvorledes Færingerne, naar det, som man siger, begynder at snibe for dem, gribe til deres Modersmaal og da forsvare sig i dette, og hvilket de saa ofte tale meget hurtigt og lidet forstaaeligt for Dommeren. Dgaa jeg er meget taknemmelig for det Tilfælde, som blev givet i den sidste Uttring af den høitærede Minister, og det skal ikke glæde Noget mere end mig, om det maatte vise sig, at min Befymring har været overflødig og ikke deles af Mange af de Indfødte paa Færøerne. Jeg haaber, at man idetmindste i min Forespørgsel og deri, at jeg har draget denne Sag frem, vil see min Interesse for, at det Forhold, som hidtil har fundet Sted imellem Færingerne og Danmark, maa blive bevaret og udviklet saaledes, som det vistnok er Færingernes alvorlige og inderlige Duffe.

Jessen: Da den ærede Forespørger nu